

Радка са отрени, като си позна ржкописа. Скоро са свързе и съ покостенъ смѣхъ му отговори:

— Ти си знаялъ да струвашъ шпионджкъ и да олавяшъ чужди писма. Затова ходяше ти при него толкось често; само и само да уловишъ тия писма!

Бодинъ мълчеше и мислѣше: да ли да ѝ говори още или не. Най-послѣ продума:

— Ти не ми вѣрвашъ или преструвашъ са че не ми вѣрвашъ, ако и да си увѣрена, че азъ говорѣхъ истинната. Затова сега ще ти кажъ: че азъ не ходяхъ при него за да ти оловѣжъ писмата, защото ако бѣхъ знаялъ, че си му ти поне едно писмо писала, то азъ не би стѣпилъ при него. Причината на това е съвсемъ друга. Той въ болѣстѣта си ма моли крайно, да отидъ както и да е при него, защото ималъ да ми открие една важна тайна. Азъ му изпълнихъ волята и отидохъ при него. Намѣрихъ го твърдѣ злѣ боленъ, и твърдѣ много го съжалихъ. Той отъ срамъ безъ да ма гледа въ очитѣ, моляше ма да му опростѣжъ. Азъ отъ начало не можахъ да му разберѣжъ, какво иска да ми каже, до дето най-послѣ ми изприказа, какъ ималъ съ тебе предъ нѣколко години тайна любовъ, когато бѣхъ азъ на работата си въ Влашко, и че тѣсъ нашата дѣщеря е плодъ отъ тѣсъ любовъ. — Азъ забравихъ себѣ си, като чухъ сичко това, и отъ срамъ едвамъ можахъ да му отговорѣжъ: Ти си клеветникъ! Туй не е истинна! Сетивъ за да ма увѣри, накара ма да извадишъ тия